

és szavunk, ha van még egyáltalán,
az is szeszben áztatott,
és már leolvadt róla
régén az oltalom,
már oldanám magamról
én is az időt,
mert koronák zenélnek,
és hiába döndül a föld,

csak ivásra alkalmas a száj,
így szerzünk magunknak szeretőt,
aki testünket viseli,
az ember-kosztümöt, mintha mi lennénk
a szajhák, az országot lekúrók,
pedig csak szívünket küldték
élettársnak, — hát neveltünk
belőle haragot, mert

szánkból kívánczik az ének,
és földre hull a szó, terelnek
lassú mérgekhez, mert úgy a jó,
ha dadog az ember poharat fogva — és
dülöngélnék agyunkból kilakoltatva,
rendelet szerint — — —

SZALAY FERENC FESTMÉNYE